

«L'Església us necessita, compta amb vosaltres i confia en vosaltres»

El papa Francesc visita la cúria general dels jesuïtes

Rosa María Jané Chueca
Redacció

El primer Papa jesuïta de la història i també el primer llatinoamericà, Francesc, es va trobar el 24 d'octubre passat amb el nou general dels jesuïtes, el pare Arturo Sosa, que, al seu torn, és el primer no europeu (és veneçolà) al capdavant de la Companyia de Jesús. Francesc va participar en l'oració del matí dels delegats de la 36a Congregació General dels jesuïtes i va oferir un discurs centrat en tres aspectes: demanar intensament la consolació, deixar-se commoure pel Senyor crucificat i fer el bé sentint amb l'Església.

«L'Església us necessita, compta amb vosaltres i continua confiant en vosaltres.» Així ho va comunicar el Papa als jesuïtes a l'inici de la seva intervenció. I els va animar a «caminar plegats —lliures i obedients—, anant a les perifèries on d'altres no arriben». En aquest camí, va recordar el Papa, cal tenir present que «les obres de misericòrdia eren el mitjà vital en què Ignasi i els primers companys es movien i existien, el seu pa quotidià».

El primer punt que va tractar Francesc es referia al fet que «és propi de la Companyia consolar el poble fidel i ajudar amb el discerniment perquè l'enemic de la naturalesa humana no ens prengui l'alegria: l'alegria d'evangelitzar, l'alegria de la família, l'alegria de l'Església, l'alegria de la creació... que no ens la robi ni per desesperança davant la magnitud dels mals del món i els malentesos entre els qui volen fer el bé, ni ens la reemplaci amb les alegries fàtues que estan sempre a l'abast de la mà en qualsevol comerç».

Segons el Pontífex, «practicar i ensenyar aquesta oració de demanar i suplicar la consolació és el principal servei a l'alegria» perquè «l'alegria és constitutiva del missatge evangèlic (...). Una bona notícia no es pot donar

Companyia de Jesús

El Papa amb el pare Arturo Sosa (esquerra).

amb cara trista». Per això insistia que «aquesta alegria de l'anunci explícit de l'Evangeli és el que porta la Companyia a sortir a totes les perifèries. El jesuïta és un servidor de l'alegria de l'Evangeli».

El Bisbe de Roma va convidar a fixar els ulls en el crucificat per «deixar-nos commoure». En aquest sentit, va apuntar que «el Jubileu de la Misericòrdia és un temps oportú per reflexionar sobre els serveis de la misericòrdia. (...) la misericòrdia no és una paraula abstracta, sinó un estil de vida que avantposa a la paraula els gestos concrets que toquen la carn del pròxim i s'institucionalitzen en obres de misericòrdia». Francesc va recordar que «el Senyor ens mira amb misericòrdia i ens elegeix, ens envia a fer arribar, amb tota la seva eficàcia,

aquesta mateixa misericòrdia als més pobres, als pecadors, als sobrants i crucificats del món actual que pateixen la injustícia i la violència. Només si experimentem aquesta força guardadora en les nostres pròpies nafres (...) perdrem la por de deixar-nos commoure per la immensitat del patiment dels nostres germans, i ens llençarem a caminar pacientment amb els nostres pobles, aprenent d'ells la millor manera d'ajudar-los i servir-los».

El Papa va reflexionar també sobre el discerniment perquè «és propi de la Companyia el servei al discerniment en la manera com fem les coses. (...) és propi de la Companyia fer les coses sentint amb l'Església. Fer-ho sense perdre la pau i amb alegria, donats els

pecats que veiem (...) implica carregar la creu, experimentar la pobresa i les humiliacions».

«El servei del bon esperit i del discerniment», va continuar Francesc, «ens fa ser homes d'Església —no clericalistes, sinó eclesials—, homes "per als altres", sense res propi que aïlli, sinó amb tot el que tenim posat en comunió i al servei. No caminem sols ni incòmodes».

Finalment, va subratllar el fet que «caminem fent-nos tot a tots per ajudar algú. Aquest despullament fa que la Companyia tingui i pugui tenir sempre més el rostre, l'accent i la manera de tots els pobles, de cada cultura, ficant-se en tots ells, en el cor de cada poble, per fer-hi Església amb cadascú, inculturant l'Evangeli i evangelitzant cada cultura».

El Vaticà impulsa el diàleg a Veneçuela

AICA / Ciutat del Vaticà

El papa Francesc va rebre en audiència privada el president de Veneçuela, Nicolás Maduro. El Vaticà va informar que la trobada entre tots dos «va tenir lloc en el marc de la preocupant situació de crisi política, social i econòmica que el país travessa i que repercuteix pesadament sobre la vida quotidiana de tota la població. El Papa (...) va desitjar continuar oferint la seva contribució a favor de la institucionalitat del país i de cada passa que contribueixi a resoldre les qüestions obertes i crear més confiança entre les parts». Francesc va instar el president veneçolà a «emprendre amb coratge el camí del diàleg sincer i constructiu, per alleugerir el sofriment de la gent i promoure un clima de renovada cohesió social».

Església en sortida

Pregar per vius i difunts

La intercessió per vius i difunts és una obra de misericòrdia espiritual que el Papa ens invita a practicar, especialment en aquest Any Jubilar de la Misericòrdia.

Intercedir és pregar en favor d'un altre. És una oració gratuïta amb la qual no cerquem el propi interès, sinó el dels altres. Fins i tot hem de pregar pels qui ens fan mal.

La intercessió és fruit de la comunió dels sants. Etimològicament vol dir «posar-se al mig», posar-se entre Déu i els altres, com fent de mitjancer, de pont, pel qual els arribi la benedicció de Déu. De fet, només hi ha un mitjancer, un intercessor: Jesús. Però per Ell, amb Ell i en Ell nosaltres també podem ser intercessors, mitjancers, si preguem pels altres.

Tenim la tendència innata a pregar per a nosaltres

mateixos: «Senyor, doneu-me..., concediu-me...» Això és una simple oració de petició que, tot i ser bona, pot significar un cert egoisme per molt espiritual que sigui el que demanem. Si preguem pels altres, però, això ja és intercessió, una obra de misericòrdia.

Una de les coses que més hem sentit del papa Francesc, des de la seva primera benedicció *Urbi et orbi* i que va repetint en tota ocasió, especialment després de l'Àngelus, és aquesta: «Si us plau, us demano que pregueu per mi», «No us oblideu de pregar per mi».

Ens recorda: «Preguem sempre els uns pels altres, per tot el món a fi que hi hagi una gran germanat.» La intercessió, segons el Papa, és una de les obres de misericòrdia més boniques que podem practicar.

Josep
Maria
Massana

